

Бики й буки (1936)

Антонич Богдан-Ігор Васильович

Потік рослин клекоче над землею. Лісу лави
мов мрячні мури. Б'ють джерела зелені над пнями
і меду жовте полум'я в бочках колод дірявих
рудий вогонь кори, суниць густі рябіють плями.

Знов котить вітер ночі колесо з узгір'їв лисих
за берег зір, де білють тіней луки.
На спомин давніх вод знов кличе струмінь, що з екстази висох.
Земля погрожує злим зорям п'ястуками буків.

Мов ряд зубів трухлявих, пні стирчать із ям, мов з пащі.
Йде день. Дарма зоря в сестри-калини просить крові,
аж біла з розпачу впаде, немов без змісту слово,
на груди дня, що підіймає мряки сиві хаші.

Спить тіла пень у борі зір і пристрастей, ледачий,
спить тіла пень й душа у ньому, мов заснула ватра,
а бук до бука, мов бики печерні, в люті скачуть,
коли багрова плахта сонця кров у них роз'ятрить.

28 травня 1936

Постійна адреса: http://ukrlit.org/antonych_bohdan_igor_vasyliovych/byky_y_buky